

HOMILIA A LA FESTA DE SANT FRANCESC
Parròquia de Sant Francesc, Maó 4 d'octubre de 2018

Celebram avui a un sant que va obrir un solc profund en la història de l'Església. La seva manera de comprendre l'Evangeli i el seu desig de reforma de l'Església han estat referent per als cristians de tots els temps. San Francesc és un gran regal de Déu a la seva Església.

Cada sant -diu el Papa Francesc- "és un missatge que l'Esperit Sant pren de la riquesa de Jesucrist i regala al seu poble" (GE 21). Són moltes les coses que podríem destacar de l'experiència cristiana de Sant Francesc. En aquest dia en subratllaré tres que em semblen particularment importants: la seva passió per viure l'Evangeli, la seva vivència de l'amor com a clau de la vida cristiana i el seu sentit del testimoni.

1.- Passió per l'Evangeli

La primera i potser més important, és la seva passió per viure l'Evangeli i fer-ho "*a la lletra i sense glossa*", és a dir, amb tota radicalitat i veritat. Francesc vol reproduir en tot el possible la vida del Mestre. Escriu Celano: "*la suprema aspiració, el més vehement desig i el més eficaç propòsit de Francesc era guardar tot i per tot el Sant Evangeli i seguir i imitar amb tota perfecció i sol·lícita vigilància els passos i doctrines de nostre Senyor*".

Amb aquesta actitud, Francesc ens adverteix davant els intents de ser cristià sense despendinar-se, vivint una vida còmoda, sense exigències. No es pot edulcorar l'Evangeli perquè s'adapti a la nostra vida. Som nosaltres els qui hem de mirar a l'Evangeli cara a cara, deixant que qüestioni la nostra vida.

2.- La revolució de l'amor

Aquesta passió per l'Evangeli el va portar a descobrir que la veritable clau de l'ésser cristià resideix en l'amor. Francesc va viure l'amor d'una manera extraordinària. Diu Chesterton que "*sant Francesc va entendre la religió com si es tractes d'uns amors d' enamorats*".

Primer l'amor a Déu, que era l'única cosa important per a ell. La seva vivència de la pobresa absoluta és una manifestació de que Déu ho era tot per ell. Francesc comprèn que ha de donar-ho tot i viure en pobresa per poder seguir amb llibertat a Jesucrist. Resulta molt significatiu que, quan veu apropar-se la mort, demani que li posin nu sobre la terra nua. La seva única riquesa era Déu, a qui estimava i ensenyava a estimar.

Aquest amor apassionat a Déu el va conduir a estimar també a tot home, a qui reconeixia com a "*germà*". El seu estil era revolucionari: estimar tothom, i no optar per ningú contra ningú. Conten els biògrafs que evitava tractar amb els sembradors de la mala llavor i amb els qui ferien amb la llengua i que es tapava les orelles per no escoltar-los. Era serè i dolç en el tracte amb els homes i, particularment, amb els framenors, que es van unir a la seva aventura i amb els quals va compartir la seva fe.

Francesc sabia transmetre la tendresa de Déu a les persones que trobava i, de manera particular, als més necessitats. La besada de Francesc al leprós d'Assis és un signe de tota aquesta misericòrdia i amor de Déu. Compte en el seu testament que va ser el Senyor qui ho va conduir entre els leprosos i allà, al contacte amb aquells leprosos repugnants, *"el que abans em semblava amarg es va transformar en dolçor de cos i ànima"*.

L'amor a Déu i als germans es va estendre també a totes les criatures, en les que sabia descobrir l'empremta de Déu. Francesc tenia ulls i sensibilitat per a descobrir la presència de Déu en la creació. El seu Càntic de les criatures expressa de manera inigualable aquest amor al germà sol, al germà vent, a la germana mare terra i fins i tot a la germana mort. *¡Lloat sigueu, Senyor meu! "Les criatures totes, lloeu al meu Senyor"*.

3.- El testimoni de les obres

El tercer aspecte de l'experiència de fe de Francesc que em sembla important és la seva insistència en el testimoni. Francesc pensa que més important que les paraules és la vida. Una vida viscuda en l'amor a Déu, als germans i a les criatures és la millor manera de proclamar l'Evangeli. Per això deia als frares: *"Predica l'evangeli en tot moment, i quan sigui necessari, utilitza les paraules"*.

Sant Francesc va ser en el seu temps -i segueix sent- un autèntic testimoni de Déu. És el joglar de Déu, un home rematadament boig, per al qual Crist era la seva vida. Francesc transpirava l'amor a Jesús en tot el que feia: tenia Jesús en el cor, als llavis, a les orelles, als seus ulls, a les seves mans, sempre. Per això, el poble li deia *"el cavaller de Crist"*.

4.- Conclusió

La santedat de Francesc és alè i estímul per a les nostres vides, tantes vegades mediocres. També avui necessitam testimonis de Déu, persones que es deixin captivar per l'Evangeli, enamorades de Jesucrist i obstinades en ser santes. Ens atrevirem a seguir aquest exemple?

Els sants no només són estímul en la nostra vida cristiana, sinó també companys de camí i intercessors. El nostre caminar cap a Crist no ho fem sols. Estem acompanyats per *"un núvol molt gran de testimonis"* (He 12, 1), homes i dones de tots els temps que ja han arribat a la meta. Els *"sants que ja han arribat a la presència de Déu mantenen amb nosaltres llaços d'amor i de comunió"* (GE, 4). A Sant Francesc li demanem que ens ensenyi a viure sense por la nostra fe.

HOMILÍA EN LA FIESTA DE SAN FRANCISCO

Parroquia de San Francisco, Mahón, 4 de octubre de 2018

Celebramos hoy a un santo que dejó una profunda huella en la historia de la Iglesia. Su manera de comprender el Evangelio y su deseo de reforma de la Iglesia ha sido referente para los cristianos de todos los tiempos. San Francisco es un gran regalo de Dios a su Iglesia.

Cada santo –dice el Papa Francisco- “es un mensaje que el Espíritu Santo toma de la riqueza de Jesucristo y regala a su pueblo” (GE 21). Son muchas las cosas que podríamos destacar de la experiencia cristiana de San Francisco. En este día subrayaré tres que me parecen particularmente importantes: su pasión por vivir el Evangelio, su vivencia del amor como clave de la vida cristiana y su sentido del testimonio.

1.- Pasión por el Evangelio

La primera y quizás más importante, es su pasión por vivir el Evangelio y hacerlo “a la letra y sin glosa”, es decir, con toda radicalidad y verdad. Francisco desea reproducir en todo lo posible la vida del Maestro. Escribe Celano: “la suprema aspiración, el más vehemente deseo y el más eficaz propósito de Francisco era guardar todo y por todo el Santo Evangelio y seguir e imitar con toda perfección y solícita vigilancia los pasos y doctrinas de nuestro Señor”.

Con esta actitud, Francisco nos advierte frente a los intentos de ser cristiano sin despeinarse, viviendo una vida cómoda, sin exigencias. No se puede edulcorar el Evangelio para que se adapte a nuestra vida. Somos nosotros lo que hemos de mirar al Evangelio cara a cara, dejando que cuestione nuestra vida.

2.- La revolución del amor

Esta pasión por el Evangelio le llevó a descubrir que la verdadera clave del ser cristiano reside en el amor. Francisco vivió el amor de una manera extraordinaria. Dice Chesterton que “san Francisco entendió la religión algo así como unos amores de enamorado”.

Primero el amor a Dios, que era lo único importante para él. Su vivencia de la pobreza absoluta es una manifestación de que Dios era todo para él. Francisco comprende que tiene que donarlo todo y vivir en pobreza para poder seguir con libertad a Jesucristo. Resulta muy significativo que, cuando ve acercarse la muerte, pida que le pongan desnudo sobre la tierra desnuda. Su única riqueza era Dios, a quien amaba y enseñaba a amar.

Este amor apasionado a Dios le condujo a amar también a todo hombre, al que reconocía como “hermano”. Su estilo era revolucionario: amar a todos, y no optar por nadie contra nadie. Cuentan los biógrafos que evitaba tratar a los cizañeros y mordaces y que se tapaba los oídos para no escucharles. Era sereno y dulce en el trato con los hombres y, particularmente, en los hermanos menores, que se unieron a su aventura y con los que compartió su fe.

Francisco sabía transmitir la ternura de Dios a las personas que encontraba y, de modo particular, a los más necesitados. El beso de Francisco al leproso de Asís es un signo de toda esa misericordia y amor de Dios. Cuenta en su testamento que fue el Señor quien lo condujo entre los leprosos y allí, en el contacto con aquellos leprosos repugnantes, “lo que antes me parecía amargo se transformó en dulzura de cuerpo y alma”.

El amor a Dios y a los hermanos se extendió también a todas las criaturas, en las que sabía descubrir la huella de Dios. Francisco tenía ojos y sensibilidad para descubrir la presencia de Dios en la creación. Su Cántico de las criaturas expresa de modo inigualable ese amor al hermano sol, el hermano viento, la hermana madre tierra e incluso la hermana muerte. ¡Looad seas, mi Señor! “Las criaturas todas, load a mi Señor”.

3.- El testimonio de las obras

El tercer aspecto de la experiencia de fe de Francisco que me parece importante es su insistencia en el testimonio. Francisco piensa que más importantes que las palabras es la vida. Una vida vivida en el amor a Dios, a los hermanos y las criaturas es la mejor manera de proclamar el Evangelio. Por eso decía a los frailes: “Predica el evangelio en todo momento, y cuando sea necesario, utiliza las palabras”.

San Francisco fue en su tiempo –y sigue siendo- un auténtico testigo de Dios. Es el juglar de Dios, un hombre rematadamente loco, para el que Cristo era su vida. Francisco transpiraba el amor a Jesús en todo lo que hacía: tenía a Jesús en el corazón, en los labios, en los oídos, en sus ojos, en sus manos siempre. Por eso, el pueblo le llamaba “el caballero de Cristo”.

4.- Conclusión

La santidad de Francisco es aliento y estímulo para nuestras vidas, tantas veces mediocres. También hoy necesitamos testigos de Dios, personas que se dejen cautivar por el Evangelio, enamoradas de Jesucristo y empeñadas en ser santas. ¿Nos atreveremos a seguir este ejemplo?

Los santos no sólo son estímulo en nuestra vida cristiana, sino también compañeros de camino e intercesores. Nuestro caminar hacia Cristo no lo hacemos solos. Estamos acompañados por “una nube ingente de testigos” (Heb 12, 1), hombres y mujeres de todos los tiempos que ya han llegado a la meta. Los “santos que ya han llegado a la presencia de Dios mantienen con nosotros lazos de amor y de comunión” (GE, 4). A San Francisco le pedimos que nos enseñe a vivir sin miedo nuestra fe.